زبان قیاسی و زبان وندی

شاگرد: حضرت عالی فرمودید: بدایهٔ الکلام بشر، با کلمات دو حرفی بود. اگر به این صورت باشد، خُب، کار حسن جبل کار طبیعی و درستی است که میخواهد به آن برگردد.

استاد: من این را در زبانهای قیاسی عرض نکردم. اصل شروع زبان را عرض کردم. آلآن زبانهای پس وندار، پیشوندار و میانوندار، وارث همان شروع هستند. این را برای آن عرض کردم. آن هم منافاتی با حرف واحد هم ندارد. عرض کردم آن وقتی که بشر خواست زبان را بسط بدهد، حرفهایی بود. دو حرف پایه قرار میگرفت، بعد از اینکه برای این دو حرفیها یک معنایی را تشکیل داده بود، شروع میکرد پیشوند، پسوند و میانوند میگذاشت و با تکثیر اینها، لغتهای جدیدی را تولید میکرد. بعداً در تکامل زبانها، زبانهای قیاسی آمد. مثل زبان عربی. زبان قیاسی یعنی زبانی که حرکات دارد. ما در فارسی هیأت نداریم. زبان فارسی، زبانی است که پیشوند و پسوند داریم. یعنی وقتی در زبان فارسی میخواهیم چیزی را اضافه کنیم، در بعض موارد است که هیئات دخالت دارد. آن جوری که با هیأت، لغت جدید اضافه کنیم، نداریم، اما پیشوند و پسوند دارد.

شاگرد: حتی هیأت جملات؟

استاد: هیأت جمله، بحث خودش را دارد. خیر؛ مقصود من هیأت جمله نیست. علی أیّ حال، آن چیزی که شما میفرمایید، ثانئی است. مطلبی است در جای خودش، منافاتی ندارد با این مطالبی که در زبان عربی بهعنوان زبان قیاسی میگویم که میخواهیم از حرکات و هیئات استفاده کنیم. لذا با آن زبانهای ثنائی فرق دارد. حسن جبل، اصلاً طبق آنها حرف نمیزند بلکه برای زبان عربی که قیاسی است فرهنگ لغت نوشته است.

بازبینی #2
ایجاد شده 29 ژانویه 2024 13:23:09 توسط ... .
به روزرسانی شده 11 فوریه 2024 08:24:04 توسط ... .